

ten trots

waarom de boom zijn vrucht laat vallen,
hij hoogstens even kraakt op de vrucht
haar vlucht, niet neerkijkt, onverstoorbaar
met al zijn wortels in de grond blijft staan,
harteloos.

zelfs de winter is hij ten trots,
terwijl aan zijn voet de vrucht is weggerot.
hij zal opnieuw de jeuk toestaan
van wat onwetend, nieuw en fris
komt zwellen, in zijn groen.

tot hard aangetast in zijn bast,
hij het doodskruis krijgt, witgekalkt.
rechtvaardig is de hakker.

(Uit: Karel Sergen, Bergzaam, Uitg.P, 2008)

winterwandeling met zus

voortaan wil ik rijm op mijn woorden
en ijs om op te glijden van genot.
ik wil warmlopen in zwarte bossen,
blossen en buitengekomen,
van die blauwe ogen hebben staan,
waarmee je horizon verlegt.

voortaan wil ik mezelf vertellen dat ik zing,
dat ik vogelpluimen draag met een pen
die ik kan plukken als ik schrijf:
dat ik mij in een boom verstopte
en iedereen wakker floot die nog sliep
of woelde of zich verloren had gewaand.

ik heb een zus die voor engel leerde
en daarin slaagde. ze is het nu.
toch heeft zij zich vanochtend ook gewassen.
niemand dringt in haar, tenzij zichzelf,
om op te lossen en licht te worden
als haar heel reële onbestaan.

(Uit: Karel Sergen, hypnotic Poison/Poison
tendre, Uitg.P, 2000)

Bio

Karel Sergen (pseudoniem van Karel Segers) werd geboren in Turnhout op 6 augustus 1954. Hij is leraar Nederlands aan het St. Lukasinstituut in Schaarbeek. Hij woont in Jodoigne. Dus: hij is een perfecte Belg... Momenteel reist hij de wereld rond omdat hij een 'sabbatical' heeft genomen. Je kan hem volgen op zijn site: ksstap.wordpress.com.

versleten sneeuw

de travelling camera ziet wat het bos
 wat in het bos wat in het bos op de helling
 gebeurde. het had gesneeuwd, enkele dagen
 geleden had het gesneeuwd. er lagen al
 donkerbruine plekken tussen het wit.
 de bomen, de bomen.

het had hard gewaaid.
 jaren had het uit één richting gewaaid.
 ze stonden scheef, die bomen.

ik reed met de travelling camera
 toen ik het kreunen hoorde.
 hun armen geluidloos de lucht in,
 pijnloos leek het, voor niets.
 heel de tijd zong ariël
 in mijn hoofd, hoger dan ik.

de valse-startbeweging van die lopende bomen.
 dat ze stil moesten, stil moesten blijven staan.
 ze hingen in eenzelfde richting over.

ik dacht hoe akelig hoe van de druk
 uit die richting en ik de magere al
 versleten sneeuw zag die licht bevroren lag
 maar warm nog voor het takken van de wortels.

(Uit: Karel Sergen, Sprong, Uitg.P, 2004)
 ground zero

ground zero

lief blad, ik ben even bij je weggeweest,
 er was bezoek. er zijn torens ingestort,
 ik heb gevangenen bezocht, een vrouw als
 een uit het nest gevallen vogeltje verzorgd.

je mag me dit niet ten kwade duiden, blad,
 ik was je even kwijt, zoals het hemd
 dat ik nu draag, kraakwit en zonder kraag.
 ik vond het tussen werkmanskleren terug.

en, lief blad, ik heb het vannacht schoon
 gestreken om met jou aan tafel te gaan,
 aan het blankhouten blad
 waarin enge krassen staan,

puin geruimd.

(Uit: Karel Sergen, Sprong, Uitg.P, 2004)

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php